

The background of the book cover is a dense, abstract collage of overlapping, elongated, brushstroke-like shapes in various shades of red, pink, orange, and yellow. In the upper center, there is a small, dark, triangular shape with a simple, smiling face, resembling a ghost or a small creature. The overall style is expressive and somewhat unsettling.

prism
ปรีชัม

ตำนานหลอนก่อน

รู้หยุด

หนังสือทำรายได้
รวมกว่า

2 พันล้านบาท

เรื่องสยองของ
ยายเฟื่อง

กฤตตานนท์

prism
บริษัท

เรื่องสยอง ของยายป๋อง

กฤตานนท์
เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เรื่องสยองของยายเพื่อง

prism
บริษัท

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9566-2

เผยแพร่ครั้งแรก กันยายน 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุตธังค์ • ที่ปรึกษา อดิชา จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก นวพรรษ เอื้อพิทยะการ

ออกแบบรูปเล่ม กันติศา เพชรพรมรักษ์ • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสนา, รจนา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

จากหนังสือที่เคยดู จากกระทู้ที่เคยอ่าน จากคำเล่าขานที่ผ่านหู
สู่จุดเริ่มต้นของเสียงเพรียกแห่งความตาย...

หากกล่าวว่า *สมิงเขาขวาง* คือปฐมบทเลี้ยวหนึ่งของ *รียด* แล้วละก็ *เรื่องสยองของยายเพื่อง* ก็คือชิ้นส่วนสำคัญ ก่อนเรื่องราวซึ่งกลายเป็นที่จดจำของคนทั้งประเทศอย่าง *รียด* จะเริ่มขึ้น จากเสียงครวญคลั่งที่หลอนหูสู่การเผชิญหน้ากับอาถรรพ์ชั่วร้ายที่แฝงกายมาฉีกภาพจำเดิม ๆ ของผีบางตนที่นักอ่านหลายคนคุ้นเคย และนอกจากผีร้าย ใครบางคนก็น่าอ่านอาจคุ้นเคย ไม่แพ้กันอย่าง *ยักษ์* ก็จะกลับมาโลดแล่นในโลกของตัวอักษรอีกครั้ง

ในเล่มนี้เราจะพาเราไปตามล่าหาต้นตอของอาถรรพ์ชั่วร้ายที่หากินกับอาวมของตำมโสโครก กลืนความตายโชยคลุ้งทุกครั้ง ที่มันออกหากิน ที่น่ากลัวกว่านั้นเห็นจะเป็นอาถรรพ์ของผีร้ายครวนี้มันไม่ได้มีแค่ความน่ากลัว ให้ระวังเงาหัวเอาไว้มันให้ดี รู้ตัวอีกทีคุณอาจโดนมันสาปไปแล้ว

เป็นอีกครั้งที่ “กฤตนาถ” ได้ส่งต่อความหลอนชวนสะพรึงและพานักอ่านดำดิ่งสู่โลกของเรื่องราวลึกลับที่หลอนจนไม่อาจลืมเลือนไปชั่วชีวิต

สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น อย่าปิดหนังสือเล่มนี้หนีก่อนอ่านจบก็แล้วกัน เพราะว่ากันว่า หนังสือเล่มนี้ต้องสาป!

แสบ แสบ...

คำนำนักเขียน

ที่มาของเรื่องนี้มีจุดตั้งต้นจากการฟัง...อย่างเคย

ย้อนกลับไปเมื่อหลายปีก่อน ตอนกลับบ้านไร่เพื่อหาข้อมูลประกอบการเขียนนิยายเรื่อง *รึหยาต...แ่ววเสียงครวญคลั่ง* ก็ชักคนโน้นทีคนนี้ทีจนได้ข้อมูลน่าสนใจเป็นกระปุก คำเล่าของพยานหลายปากพาดพิงถึงวีรกรรมพะงู้ ดิบ ๆ ห่าม ๆ ของลุงยักษ์หลายต่อหลายเรื่อง เรื่องที่ทุกคนจะได้อ่านต่อจากนี้ เริ่มต้นด้วยประโยคเรียบง่ายที่ใครหลายคนฟังคงหัวเราะทีในคอ “*ยักษ์กับพวกไปไล่ยิงกระสือแถวทุ่งข้าวโพดโน่น*” ณ เวลาโน้นผู้เขียนยิ้มมุมปาก ได้ของดีไปฝากนักอ่านอีกแล้ว แต่นั่นก็เกือบสิบปีก่อน ไม่คิดว่าจุดเริ่มต้นเล็ก ๆ อย่างการแบ่งปันเรื่องผี ๆ จะพามาไกลจนได้จัดทำเป็นหนังสือหลายเล่มและเป็นภาพยนตร์หลายเรื่อง ชะรอยลุงยักษ์เขาคงมีเอฟซีเหนียวแน่น อันที่จริงเรื่องนี้เคยถูกเล่าบนเว็บไซด์พันทิป และนักอ่านให้การตอบรับเป็นอย่างดี ผู้เขียนตั้งใจแต่ต้นแล้วว่าเมื่อสบโอกาสจะปรับปรุงและดัดแปลงเป็นนิยายขนาดยาว ครั้นเวลาเหมาะเจาะจึงได้ลงมือเขียนโดยอิงเรื่องผี ๆ อย่างไทยแทรกด้วยเรื่องเล่าอย่างมอญ ขบออกไว้แต่เน้น ๆ ว่าไม่เหมือนกระชู้หรือเรื่องเล่าที่เคยได้อ่านหรือฟังต่อ ๆ กันมา ฉบับนิยายถูกปรับเสริม แก้ไข และเรียบเรียงเนื้อหาใหม่เกือบทั้งหมด อย่างไรก็ดี ในกระตุ้ต้นเรื่องก็ได้รับรู้ไว้ชัดเจนตั้งแต่บรรทัดต้น ๆ ว่าครั้งนี้จะเป็นประสบการณ์ชนหัวลูกเรื่องท้าย ๆ ที่ครอบครัวยุ้ย. เข้าไปเกี่ยวข้อง ก็รู้สึกใจหายอยู่

เหมือนกัน แต่อย่างน้อยหนังสือทุกเล่ม อักษรทุกตัว ก็พา
ผู้เขียนพบเจอประสบการณ์ใหม่ๆ เจอผู้คนมากมาย และ
แน่นอนได้รู้จักผู้อ่านทุกคน หวังใจว่าภายหน้าจะหวนคิดถึงกัน
ในวันใดวันหนึ่ง

ขอไล่ขอบคุณผู้มีอุปการคุณ ทั้งสำนักพิมพ์ บรรณาธิการ
รวมถึงบุคลากรภาคส่วนต่างๆ ที่ช่วยคนละไม้ละมือจนเป็น
หนังสือเล่มนี้ในมือทุกคน ขอขอบคุณกลุ่มคนต้นเรื่องที่บอกเล่า
สิ่งละอันพันละน้อยจนมาเป็นหนังสือถึงสี่เล่มถ้วน ถึงขนาด
บางคนตั้งเป็นจักรวาลวิทยด กันเลยทีเดียว และที่ขาดเสียมิได้
ขอบคุณมิตรรักนักอ่านทุกคนที่สนับสนุนผลงานของผู้เขียนด้วยดี
เสมอมา สุดท้ายขอกล่าวถึงทวนคำนำจนเป็นธรรมเนียมอย่างเคย
ในวาระเร็นลับนับจากนี้ เชิญทุกท่านร่วมผจญภัยกับลุงยักษ์
อีกสักครั้ง...

กฤตานนท์

10 สิงหาคม 2569

*ชื่อ ตัวละคร และสถานที่ที่ปรากฏในนิยายเล่มนี้
เป็นสิ่งที่ผู้เขียนสมมุติขึ้นเท่านั้น
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง
(ทั้งที่มีชีวิตและเสียชีวิตไปแล้ว)

บทนำ

จันุร ข้างแรมแจ่มจากเหลี่ยมเมฆ พรายแสงขีดโลมป่าฝั่ง
ติดเขาหิน ดงป่าหนาที่บิสดลูกหูลูกตาไหวโยกเป็นจังหวะ เมื่อ
กระแสดมหัวัดหวืออ่อนกำลังลง หมู่ต้นไม้ใบคละสีจึงกลับมา
ตั้งลำตรง บริเวณป่าอีกด้านนั้นเลียบลำน้ำคดเคี้ยวแสงสีหม่น
สาดไม่ถึง เป็นที่ตั้งหมู่บ้านขนาดเล็กประมาณห้าสิบล้านคาเรือน
มองจากมุมสูงในตอนกลางดึกที่มีไฟอมแวมประดับ ส่วนที่เป็น
ถนนและทางสัญจรในชุมชนจะดูคล้ายไม้กางเขนกลับหัว

ตอนจันทร์ข้างแรมผลุบเข้ากลีบเมฆ ประตูบ้านบานใหญ่
หลังหนึ่งไกลสี่แยกแจ่มออกช้า ๆ ใครบางคนแทรกตัวออกมา
เจ้าของเงาตะคุ่มเป็นชายหุ่นแก่งก้าง เขาอาศัยยกตะลึงปลิงเป็น
จุดชุม หอบหนักอยู่พักหนึ่งแล้วค่อย ๆ จ้องไปทางท้ายหมู่บ้าน
เห็นหลังคาสีเข้มตัดกับท้องฟ้าสีกรมท่า ท่ามกลางบรรยากาศ
สลัว ไฟจากตะเกียงที่ห้อยตามคานไม้NASAตาไปไกลกว่า
ที่คิด คนชุมมองกลืนน้ำลายหลายอีกตอนเห็นหอคอยที่บิทะมิน
สิงปลุกสร้างอันเป็นตัวแทนความศรัทธา หอสูงช่วงมิดสนธิ
เสียยิ่งกว่าสีดำในความคิดเขา

เกรก...

เสียงหนึ่งดังขึ้นเหนือหัว อาจเป็นแมวลักตัวที่ย่องอยู่บน
หลังคา หรือไม่ก็กิ่งไม้แห้งที่ตกลงมา หากเป็นเวลาปกติ **มะเกิง**

ก็คงคิดอย่างนั้น แต่ไม่อีกต่อไป เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหอสูงหรือ
แม้กระทั่งที่ทำการผู้ใหญ่บ้านแสนโอ่อ่านั้นมีห้องหับอยู่จริงตาม
ตาเห็นหรือเปล่า หลายอย่างในหมู่บ้านแห่งนี้บิดเบี้ยวหลอกตา

เกรก...

มะเก็งชะงักตอนได้ยินเสียงแว่วเข้ามาใกล้ เป็นความ
บังเอิญที่ชวนสยอง พอเพลอคิดเรื่องอื่น เสียงพิกลนั้นก็งวด
เข้ามา หากเงี่ยหูสดับจริงจัง เสียงนั้นกลับเจียบหายไป เมื่อลอง
ไต่ตรตรงดูแล้ว ความคิดที่จะแอบหนีออกจากหมู่บ้านหลัง
ตะวันตกก็ดูจะไม่เข้าท่าขึ้นมาตจิด ดงป่าที่รือท่าช่างน่าหวาดหวั่น
แต่มะเก็งไม่มีทางเลือกมากนัก ทุกสิ่งที่เคยกังขาได้รับการยืนยัน
หลังเผ่นออกมาจากที่ทำการผู้ใหญ่บ้านเมื่อบายแก่ ตั้งแต่ตอนนั้น
มะเก็งก็สัมผัสได้ถึงสายตาที่จ้องเขม็งมา แม้กบดานอยู่ในบ้าน
หรือตอนแอบมองลอดช่องหน้าต่าง ดวงตาคู่นั้นก็ยังจับจ้อง
ดวงตาที่ดูคล้ายมีประกายเขียวเรืองจาง เขารู้ทันทีว่าต้องไปจาก
หมู่บ้านโดยเร็ว

ชายร่างผอมตัดสินใจถลันตัวออกมาจากพุ่มไม้ พอพ้น
ไต้ถุนบ้าน เสียงที่ดังอยู่เหนือหัวก็เจียบไป มะเก็งไม่คิดหันกลับ
ไปมองให้เสียเวลา ตั้งหน้าตั้งตารุ่งไปจนถึงทางเข้าหมู่บ้าน ผ่าน
ทุ่งข้าวโพดฝักอ่อน จนถึงโคนต้นสมอพิเภกที่แผ่กิ่งก้านรกรครึม
แล้วผ่อนฝีเท้าลง คอเขาแห้งผาก ด้วยสถานการณ์คับขัน เขา
ตั้งใจจะหยุดพักเพียงไม่ให้ขาดใจตายไปเสียก่อน แต่ก็ไม่ได้ตาม
หวัง สุ่มเสียงพิกลยังโซยมาตามลม เพียงแต่เปลี่ยนท่วงทำนอง
เสียงนั้นชวนหลอนหูเหมือนใครบางคนกำลังเคียนน้ำลายสอที่หลัง
อยู่เต็มปาก ถึงไม่อยากจะรู้ที่มา แต่ตาเจ้ากรรมดันเบนออกข้าง

มีเงาตะคุ่มอย่างสามชুমอยู่ในพุ่มรก แม้มันจะเดินสี่ขา แต่หัวขนาดเท่าหม้อข้าวหม้อแกงนั้นอยู่ระดับอกคนมอง รื้อดำซลับบนตัว ขยับตามจังหวะวางเท้า นัยน์ตาวาวเป็นสีตอง

ฉิบหาย!

ตามะเกิงชนลुकเกรียว จะกระโดดคว่ำกึ่งสมอแต่ก็สูงเกินเอื้อม รีบวิ่งหนีตายเข้าดงข้าวโพด สะเปะสะปะไม่รู้ทิศ จนมาโผล่ตรงเชิงผาเตี้ยก็ตะเกียกตะกายปีนชนิดลืมหายใจ พอถึงเนินด้านบนที่คิดว่าปลอดภัยก็กวาดตามองทุ่งกว้างเบื้องล่างใจเต้นระล่ำ ‘มึงอยู่ไหน’ มิวายก่นด่าความสะเพราของตัวเองที่มัวแต่หิบบทพริตช์สินน้อยนิดยึดใส่กระเป๋าดำตันลืมหิบบทของคู่อริติดมือมา หนุ่มใหญ่้วยหำสิบตันเล็กสำรวจแล้วแทรกตัวเข้าไปในป่ารก มือควานหาไฟฉายในกระเป๋าดำ ถึงเขาจะเคยตระเวนป่าย่านนี้มาหลายปีติดๆ แต่ก็ไม่อยากเสียเวลามะงุมมะงาหราหาทางในช่วงวิกฤต อย่างน้อยเขาต้องข้ามแม่น้ำไปให้เร็วที่สุด

เมื่อถึงจุดที่ได้ยินเสียงน้ำแ่วมา ปลายนิ้วมะเกิงก็สัมผัสเข้ากับบางสิ่งที่ไม่ใช่กระบอกไฟฉาย อาการชนลुकรุกไล่ แข่งขาสั้นสะท้านอย่างไม่รู้สาเหตุ มะเกิงค่อยๆ หิบบของชิ้นนั้นขึ้นมา ได้ปามัดคั้นข้างแรมเขาเห็นไม่ถนัดนัก แต่มันใจว่าไม่ใช่ทรัพย์สินสมบัติที่ฉวยติดมือมา จำไม่ได้ว่าเคยมีด้วยซ้ำ ฉับพลันเสียงวิกอลอย่างคนหรือสัตว์กำลังเคี้ยวน้ำลายสอพะเผ่วก็ดังอยู่ไม่ไกล

“แจ๊บ...แจ๊บ”

หนุ่มใหญ่ถึงคราวขาแข็ง ตาเบิกค้างจ้องมฤตยูในรูปโอฬาร ว่ายออกมาจากมุมมืด วินาทีถัดมาก็รู้สึกร้อนวาบที่ท้อง ครั้น

หลุมตามองจึงเห็นว่ามีเลือดทะลักออกมาจากแผลฉกรรจ์

มะเกิงเข่าอ่อนยวบ รู้ทั้งรู้ว่าเข้าตาจนแต่ก็ยังตะเกียกตะกายหนี คลานได้ไม่เท่าไร เล็บคมก็ตะปบเข้าที่แขนแล้วพลิกตัวเข้าให้หงายด้วยเรี่ยวแรงมหาศาล ไตเงามีด ดวงตาสีเขียวโหมเข้าใกล้ กลืนความตายโซยคลั่ง วัตถุบางอย่างที่มีสัมผัสค่อนข้างไปทางสากคล้ายกระดาษทรายแผ่นใหญ่ขยับวนอยู่รอบบาดแผล

สติสัมปชัญญะหนุ่มใหญ่เริ่มเลือนรางลงทุกครั้งที่มีเสียงแจ๊บ...แจ๊บ...มะเกิงทนทรมาณได้ไม่นานนัก ลมหายใจเข้าออกก็เนิบช้าและทิ้งช่วงยาวขึ้น

ก่อนลมหายใจจะขาดหัวไปถาวร ชายเคราะห์ร้ายหลุดพูดประโยคสั้นๆ

“อย่ากลับมา...ไอ้สิงห์”

1

wankas

บายนี่ แด่ดจัต ไอร้อนที่สะสมมาตลอดครึ่งวันหลอมพื้นที่
นอกร่มเงาให้บิดเบี้ยวคล้ายระลอกคลื่น ไม้ใหญ่ผลัดใบจนโกร๋น
ที่เหลือติดต้นก็แห้งเกรียม กรมอุตุนิยมวิทยารายงานว่าอุณหภูมิ
ในเขตเมืองช่วงปลายฤดูร้อนสูงแตะ 40 องศาเซลเซียส และพื้นที่
ห่างไกลแวดล้อมด้วยภูเขาอย่างอำเภอทองผาภูมิหรือสังขละบุรี
อาจทะลุถึง 42 องศาเซลเซียส

ไอร้อนสะท้อนใส่อาคารทรงยุโรปยุคกลาง พื้นที่กว้างใหญ่
เฉียด 70 ไร่แห่งนี้เป็นที่ตั้งโรงงานกระดาษไทย กระดาษอุตสาหกรรม
แต่เดิมชื่อโรงงานทำกระดาษทหารกาญจนบุรีสังกัดกรม
แผนที่ทหารบก หลายสิบปีก่อนรัฐบาลมีดำริให้สร้างโรงงาน
แห่งที่สองเพื่อแบ่งเบาภาระโรงงานกระดาษสามเสนที่เครื่องจักร
รุ่นเก่าผลิตกระดาษและธนบัตรไม่ทันจำหน่าย โดยเลือกพื้นที่
ริมฝั่งลำน้ำแม่กลองเพราะอุดมด้วยสัมภาระดิบ อาทิ ไม้ป่า,
ปอกระสา และกล้วยจำนวนมาก รับผิดชอบก่อสร้างโดยบริษัท
คริสเตียนีและนิลสัน (สยาม) จำกัด กลุ่มอาคารประกอบด้วย
โรงทำไฟฟ้า, โรงบดไม้ไผ่, โรงทำคลอรีน, โรงทำโซดากลับกิน,
ตึกกรองน้ำ, ถังน้ำสูง ฯลฯ เปิดดำเนินการครั้งแรกเมื่อวันที่ 18
กันยายน พุทธศักราช 2481

ชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งอาศัยร่มสักที่อยู่ไม่ไกลจากตึก

ทำไฟฟ้าหลบร้อน อีกกลุ่มนั่งจิบน้ำอยู่ใต้สะพานติดท่าเรือขนไม้
ชายหนุ่มเหล่านี้เป็นพลทหารจากค่ายกาญจนบุรี หรือที่ชาวบ้าน
ย่านนี้เรียกติดปากว่าค่ายลาดหญ้า ได้รับการประสานให้เข้าปรับ
ทัศนียภาพพื้นที่รกร้างของโรงงานกระดาษไทย พลรบส่วนใหญ่
ออกฤทธิ์ระอิดระอาว่าใช้แรงผิดประเภท ขึ้นชื่อว่าร้ายของชาติ
ไม่ควรจับจอบจับขวานแผ้วถางอย่างงานกุลี วัยคะนองกลุ่มนี้
แสดงเจตนาว่าอยากเข้าเป็นกองพลทหารอาสาสมัครผลัดสอง
เพื่อไปรบที่เวียดนาม ทว่าเพราะเป็นพลทหารใหม่ ประสบการณ์
ยังไม่เจนจัดพอเข้าช่วยพิจารณาให้ร่วมภารกิจที่มีความเสี่ยงสูง
หัวใจของกลุ่มชื่อนายแฉ่ง ชายหนุ่มรูปร่างลำสัน ผิวสีทองแดง
อย่างชาวไร่ชาวสวน พื้นเพเป็นชาวนาบุรี แต่ย้ายลามาอยู่
แถวพนมทวนตั้งแต่นมยังไม่แตกพาน ลำเนียงเสียงจึงติดเหนือ
อย่างหนัก ไอ้แฉ่งวางท่อนักเลงโตตั้งแต่วันแรกที่เหยียบเข้าค่าย
ชูทหารหลายนายให้มาเป็นมือเป็นไม้

“กูได้ยินมา พวกแม่งไม่ยอมจ้างคนงานตัดไม้”

พวกแม่งในทัศนะของแฉ่งคือเจ้าของโรงงานกระดาษ
ซึ่งมีสายสัมพันธ์ค่อนข้างดีกับกองทัพ

“ที่เห็นว่าทำงานทั้งวันทั้งคืนหวูดเข้ากะดั่งลั่นไปถึงบ้านเหนือ
ที่จริงพวกมันกำลังถึงแตกไวย ญาติญาติงานที่นี้เล่าให้ฟัง เห็นว่า
ไอ้โรงงานเนี่ยขาดทุนสะสมมาเป็นปีแล้ว เอาจริงปิดๆไปซะก็ได้
รำคาญเสียงแหรนนี่ไม่พอ ยังเลือกปล่อยกลิ่นเน่าออกมาอีก กูเคย
ไปนอนค้างบ้านญาติแถวบ้านเหนือโน่น ตอนลมพัดมาที่ อื้อฮือ
เหม็นฉิบหาย พวกมึงเห็นโรงหมักตรงนั้นไหม กลิ่นยังกับถั่งชี่”

เรื่องกลิ่นนั้นมีมูล คราวที่โรงงานฟอกเยื่อไฟจำเป็นต้องระบาย

กลืนออกมาทางปล่องไฟ กลืนเน่าจะไชยไกลปกคลุมหลายตารางกิโลเมตร ชาวบ้านย่านนี้พูดชมติดปากว่า “โรงงานกระดาษปล่อยตดอีกแล้ว”

ว่าจบไอ้แฉ่งก็ล้างบุญหรือขึ้นสูบ ไม่แยแสบรรดาสมุนของมันที่พยายามห้าม

“พี่แฉ่ง เดี่ยวไครมาเห็นเข้า”

“สักซี้ดสองซี้ดจะเป็นอะไรวะ อย่าปอดแหกนะ” ขาใหญ่บ้านทวนสวนแห้วพลงยื่นซองบุญหรือหื้อพระจันทร์ให้เพื่อนทหารที่แรกสองคนที่อยู่ใกล้ตัวเอื้อมมือจะหยิบ แต่พอได้ยินว่ามวนละสลึงก็ชักมือหนี ใจไอ้แฉ่งไม่ใหญ่เหมือนตัว

“ฉันก็แค่เตือน เกิดไอ้หมอนั่นมาเห็น มันเอาไปฟ้องผู้พันแน่”

คนพูดพยกพยัดไปแถวท่าเรือติดกับถ้ำน้ำสูง พลทหารอีกกลุ่มนั่งหลบแดดยามบ่ายอยู่ใต้สะพาน ไอ้แฉ่งเหมือนจะเข้าใจจึงรีบสูบบุหรี่มวนนั้นเต็มรักแล้วปาลงพื้นก่อนขยี้ด้วยปลายเท้า หลบตามองกลุ่มคนที่อยู่ต่ำกว่าตลิ่งอย่างกระพืดกระพืด เพียงแค่นึกหัวก็ร้อนวูบ ไอ้คนที่กำลังซี้บซี้เบีให้เพื่อนทหารดูปลาในแม่น้ำห้อยขุนแผนกรูไหนใครๆ ถึงชอบมันนัก ทั้งผู้บังคับบัญชาเพื่อนทหาร กระทั่งสาวๆ ธุรการโรงงานกระดาษก็ปรนน้ำอุทัยพยียืนเจียนให้แทบทุกวัน หน้าตามันว่าคมคายก็ปัจจัยหนึ่ง แต่ถ้าให้เดา คงเป็นข่าวโคมลอยเมื่อปีกลายกระมังที่ยกอุ้มไอ้หมอนั่นชูคอสลอนว่าร่วมวิบากกับนายมา แฉ่งไม่เคยเชื่อเรื่องลวงโลกพรรคนั้น ผู้พันคงเห็นว่ามันบุคลิกดีกว่าทหารเลวทั่วไปจึงเก็บไว้ใช้งานใกล้ตัว ้วยหัวบ้านทวนมักจะเรียกทหารหนุ่มคนนั้นว่า

ชีช้าผู้พัน

ที่หัวไหล่ นายทหารยศใหญ่เห็นว่า มีทั้งตราจางอวคึก และ เสือดำ เมื่อราวเจ็ดแปดเดือนก่อน ชื่อพันตรี ฤทธิ์ สวัสดิ์วุฒิ พาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์หลายฉบับว่าเป็นคนสังหารเลื้อกินคนที่ อาละวาดแถวพื้นที่อำเภอทองผาภูมิ หนักหนากว่านั้นถึงขั้นลือ กันว่า เดรัจฉานแท้จริงเป็นเสือผิตัวใหญ่ ซึ่งบังเอิญว่าชีช้าผู้พัน ก็ดันเป็นหนึ่งในชุดเฉพาะกิจพอดิบพอดี ช่างทุเรศทุรังเต็มทน ที่มีคนเชื่อเรื่องลวงโลกเป็นตุเป็นตะ ตัวต้นเรื่องก็ไม่คิดจะ คลีคลายให้กระจำง บางคราวตอนคุมฝึกทหารยังอวดอ้างแผล เหนือบนบงแผงกว่าตัวเองหนังเหนียวกระทั่งเขี้ยวหรือเล็บเสือผิ ก็ไม่ระคายผิว

ชีช้าผู้พันมีชื่อประหลาด แคว้นแรกที่เจอไอ้แฉ่งก็รู้สึก เหม็นชั้หน้า ดวงหน้าคมเข้มราวพระเอกหนังกระตุกต่อมหมั่นไส้ ไม่พอ มันยังสนิทชิดเชื้อกับอริเก่า ในแวดวงนักเลงรู้จักดีว่าชีช้า ผู้พันมีเพื่อนคนหนึ่งเคยก่อคดีแทงคนเกือบตายคราวแห่ประกวด ธิดาวัดถาวราราม ได้ยินว่าบ้านเดิมหมอนั่นอยู่ลึกเข้าไปในป่า แถบไทรโยค ต้นตระกูลอาจเป็นกะเหรี่ยง พม่า ไม่ก็มอญ แฉ่งกับพวกเขม่นมันพักใหญ่ มาโคจรพบกันตอนงานสมโภช ศาลหลักเมืองเมื่อสองปีก่อน ครั้งนั้นมีตำรวจมาห้ามทัพเลยไม่มี โอกาสตัดสินให้เด็ดขาด มีหน้าซ้ำหลังจากนั้นไม่นาน หมายถึง เกณฑ์ทหารก็ส่งมาถึงบ้าน ความจริงไอ้แฉ่งเกือบลืมน้ำคำครุณี ไปแล้ว แต่วันรับสมัครคัดเลือกกำลังพลดันเห็นโจทก์เก่ามายืน เยี้ยวๆ เชียร์เพื่อนหน้าลำอางของมัน

ไอ้แฉ่งกวาดตาสำรวจรอบบริเวณ ตำแหน่งถือว่าเหมาะ

สำหรับข้าราชการ

“กุเลนเพื่อนมึงก่อนแล้วกัน ไอ้สิงห์!”

ดาวบูบ้านทวนยิ้มเหี้ยม ออกปากสั่งบรรดาสมุน

“เฮ้ย พวกมึง ตามมา”

หกหนุ่มหัวเกรียนดูออกว่าไอ้แฉ่งคิดจะทำอะไรจึงแสดงท่าทีอดอด รื้อแรงของพวกมันถูกเผาไปพร้อมอากาศร้อนจัด อีกอย่างเชื่อว่าอยากมีเรื่องกับพลทหารคนสนิทผู้พัน เกิดไอ้หมอนั้นขี่ม้าสามดอกไปฟ้องนาย มีหวังถูกจับโยนเข้าคุกซีโก่ทั้งฝูง แต่ที่จำใจลุกตามไปอย่างเสียมิได้เพราะไอ้แฉ่งขู่ว่าจะขึ้นเอ็น เจ็ดชีวิตเดินหลบแดดเลียบตีกรรองน้ำและหอสูง จากนั้นตัดลงทางลาดเทียบท่าที่มีเรือบรรทุกต้นไม้เกือบเต็มลำเกยคาอยู่ พออ้อมข้ามเรือจึงได้ยินเสียงโห่ฮาดังมาจากริมน้ำ ไอ้แฉ่งรีบแทรกตัวมายืนข้างหน้า แหกปากตะโกนใส่

“เฮ้ย! พวกมึงอู้งานเหวอะ”

กลุ่มทหารหนุ่มที่ยืนริมน้ำชะงักจากทุกกิจที่ทำแล้วหันขวับมามอง

“เหลือขนซากไม้ตรงนั้นไปทิ้งข้างรั้วก็เสร็จแล้ว แต่แดดมันแรงเกิน พวกเราเลยมาหลบร้อนสักพัก”

แฉ่งฟังผ่านๆ เห็นทนโห่ว่างานที่ได้รับมอบหมายฝ่ายนี้รวดเร็วว่าทั้งที่จำนวนแรงงานน้อยกว่า แต่มันกับพวกไม่ได้มาหาสารระควม

“ถ้าอย่างนั้นก็แบ่งคนไปช่วยพวกกูทางโน้น”

“แต่หมู่เขาแบ่งงานเท่าๆ กันแล้วนี่” พลทหารชื่อรงค์ว่า “แกบอกกลุ่มไหนเสร็จก่อนก็ให้พักตามอัธยาศัย”

“เลือก ใครถามมึงวะ” ไอ้แฉ่งสวนเฉียบ กราตมองฝ่ายตรงข้ามเรียงตัวเพื่อประเมินว่าใครบ้างพอจะเป็นภัยกับมันซึ่งไม่มี ยกเว้นเป้าตืนที่ยืนแถวอยู่ชายน้ำโน่น มันทำเขา เขม้นอะไรสักอย่างที่อยู่ใต้ผืนน้ำ ไอ้แฉ่งเห็นอย่างนั้นก็ซุ่นจัด ผลักเพื่อนทหารที่ยืนบังอยู่จนหายหลัง ก้าวฉับ ๆ ไปถึงริมตลิ่งไม่พูดพร่ำทำเพลง บรรจงง้างตีนแล้วถีบไอ้คนที่ยืนโก่งคู้เข้าหกคว่ำลงไปใ้ในแม่น้ำ จากนั้นก็ระดมกระต๊อบซ้ำอีกหลายครั้งจนน้ำแตกฟอง เพื่อนทหารเคราะห์ร้ายพยายามกรูเข้าไปช่วย แต่ก็โดนสุมไอ้แฉ่งที่จำนวนเยอะกว่าขวางทางไว้

“ถ้าจะโทษ ก็ไปโทษเพื่อนมึงเถอะ”

ไอ้แฉ่งหยุดตีนแล้วถ่มน้ำลายใส่ หันหลังเดินย้อนกลับตอนนั้นมันได้ยินเสียงงีมงำเข้าหู

“หนีไปแล้ว...”

พลทหารอันธพาลเอี้ยวตัวกลับไปมอง ชายหนุ่มคนที่เพิ่งทะเล่ตัวขึ้นจากน้ำกำลังเดินตามมา ถึงน้ำจะชะคราบตามเลนไปบ้างแต่ทางคิ้วขวามีเลือดซึมอยู่

“พูดอะไรของมึงวะ” มันถาม แต่อีกฝ่ายยังพูดคำเดิม

“หนีไปแล้ว”

“พล่ามอะไรไม่รู้เรื่อง สงสัยอยากโดนกระต๊อบอีกรอบ”

ไอ้แฉ่งก้าวยาวเข้าหา กำหมัดแล้วสาวใส่อีกฝ่ายเต็มแรงแต่หมัดของมันพลาดเป้า ไม่สิ ชี้อ้าผู้พันมันฉกตัวหลบ

เขาว่าช่วงจวนตัวเวลาจะเดินช้า ไอ้หนุ่มสำเนียงเหนือเพิ่งจะรู้ว่าจริงอย่างที่พูดกัน เริ่มจากเห็นชี้อ้าผู้พันเอี้ยวตัวหลบท้วงท่าดูคล้ายคนเป็นมวย ตาคู่คมที่ยังมีเม็दनน้ำเกาะอยู่ไม่กะพริบ

พอจับใจความจากปากขมุขมิบได้ว่า “ไอ้ข้อนี้มีเย็นกูหนีไปแล้ว” จากนั้นอีกฝ่ายก็สวิงก้านสวนกลับมา ถึงไม่เข้าจุดสลับแต่น้ำหนักหมัดในพิกัดโลดเวท¹ ก็อัดไอ้แรงลั้มทั้งยืน

เพื่อนอันธพาลของมันไม่รอช้ารีบเข้ามาหวังช่วยลูกพี่ แต่ก็ต้องชะงักถอยกรูดไม่เป็นขบวนตอนที่ไอ้หนุ่มหน้าคมเอื้อมไปคว้าขวานตัดไม้เล็มใหญ่ที่ใช้ถ่างปารกเงือกขึ้นแล้วสับใส่กบาลดาบู้บ้านทวน

แถมหมดสติตอนที่คมขวานเฉาะลงบนตมเลนห่างไปหูของมันแค่ฝ่ามือ!

ตะวันเริ่มรอนตอนออกมาจากโรงงานกระดาษไทย ถัดไปไม่ถึงกิโลเมตรบนลานโล่งกว้างเป็นที่ตั้งศาลหลักเมือง สิ่งศักดิ์สิทธิ์อันเป็นที่เคารพสักการะของชาวกาญจนบุรี ศาลแห่งนี้มีลักษณะเป็นอาคารไทยทรงจตุรมุข เปิดโล่งทั้งสี่ทิศ ภายในมีเสาไม้ทรงมณฑปบุรณะแทนศาลดั้งเดิมที่สร้างในรัชสมัยสมเด็จพระนั่งเกล้าฯ ลานกว้างนี้ยังใช้จัดกิจกรรมสันทนาการ ประชุมพล ตลอดจนใช้เป็นสถานที่ชุมนุมประท้วง ทิศตะวันตกติดติวณผู้ว่าและย่านการค้าถนนปากแพรก เป็นพิกัดที่ความเจริญเริ่มก่อร่างสังเกตได้จากตึกแถวสองชั้นหลายคูหาสร้างเรียงขนานถนนเส้นเล็ก เสมือนกำแพงที่แบ่งเขตชุมชนกับลำน้ำแคว ผิดกับ

¹ชื่อเรียกพิกัดมวยรุ่นเล็กรุ่นหนึ่ง โดยนักมวยที่ชกในรุ่นนี้ต้องมีน้ำหนักมากกว่า 130 ปอนด์ (58.967 กิโลกรัม) และไม่เกิน 135 ปอนด์ (61.235 กิโลกรัม)

ฝั่งทิศตรงข้ามซึ่งยังเป็นลานบินรกร้างที่ความเจริญยังเข้าไปไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย นานครั้งถึงจะมีเฮลิคอปเตอร์ หรือที่คนท้องถิ่นเรียก*แมลงปอ* ร่อนลงมาเป็นบางครั้ง

หลังกระบะหกล้อ ทหารสองกลุ่มยืนคลอนตัวจ๊อจ้องๆ ไม่ว่างตา ไล่แฉ่งลอบมองคูกรณีรายล่าสุด หมอนั้นชื่อ*ยักษ์* หรือที่มันเรียกติดเหยียดว่า*ซี้ซ้าผู้พัน* ตอนที่รถบรรทุกกำลังพลแล่นผ่านศาล มันยกมือไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำถิ่นปลกๆ

นิสัยพื้นเพของ*ยักษ์*ไม่ใช่ดีผีสงเทวดา นอกจากพ่อแม่บังเกิดเกล้าแล้ว มิใช่ก๊วยที่ยอมยกมือไหว้ ศาลหลักเมืองเป็นหนึ่งในนั้น นอกจากเคารพนับถือแล้ว สถานที่นี้ยังชวนให้คิดถึงงานรื่นเริงประจำปีอันเป็นช่วงเวลาที่เขากับครอบครัวเดินทางท่องด้วยกันอย่างอึมอึมและไร้ประเด็นกินแหนงแคลงใจ ถ้าเอาตัวเป็นจำนวนนับด้วย *ยักษ์*มีพี่น้องรวมหกคน แบ่งเป็นชายสามหญิงสาม แต่ละคนมีบุคลิกคล้ายบ้างต่างบ้าง อย่างน้องชายคนแรกกับน้องสาวคนเล็กมีนิสัยร่าเริงและมองโลกในแง่ดีเหมือนกัน ส่วนน้องชายคนรองขยันขันแข็งเอาการเอางานอย่างผู้เป็นพ่อ แต่ถ้าถามว่าใครพยศคล้ายตัวเฮียของบ้านมากที่สุด เห็นจะไม่พ้นน้องสาวคนโต

ชายหนุ่มมอฮึม อีกไม่กี่วันจะได้กลับไปเจอทุกคนอีกครั้งในรอบหลายเดือน รู้ว่าผิดธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ครั้งนี้คงต้องขอบคุณผู้พันที่อนุญาตให้ลากลับภูมิลำเนาได้นานเกินปกติ แม่ของเขาส่งจดหมายแจ้งข่าวว่าญาติคนหนึ่งจะเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ในเร็ววัน ช่วงปลายฤดูร้อนเป็นเวลาเหมาะสำหรับบวชเรียน ในฐานะลูกหัวปีซี่ยังเป็นชาย *ยักษ์*วางแผนจะบวชช่วงรอสบ

นายสิบ ให้บุพการีได้เกะชายผ้าเหลืองตามชนบประเพณีสมใจ
 ลักสามเดือน ฉะนั้นหยุดพักยาวรอบนี้มีการกิจใหญ่หลวงรออยู่
 ยักษ์รู้ว่าตัวเองไม่ได้หัวดีเหมือนน้องสาว ดังนั้นต้องอ่านตำรา
 หลายเล่มเพื่อเตรียมสอบ

ช่วงสุดท้ายของฤดู การต้องไปนอนเบียดอยู่ในห้อง
 แคบแคบกับน้องชายตัวเท่าควายสองคนถือเป็นนรกขุมหนึ่ง ต่อให้
 นอนถอดเสื้อผ้า พรมมุ้งจนขึ้น ความร้อนก็ทำให้เป็นบ้าได้
 แต่อากาศร้อนไม่ใช่สิ่งเดียวที่สร้างความรำคาญ อาจดูเนรคุณ
 ไปบ้าง แต่ในฐานะชายชาติทหารต้องกล้าเปิดเผยความรู้สึกว่า
 บิดาบังเกิดเกล้าเป็นตัวละครสำคัญที่ทำเอาบ้านไร่ไม่น่าพิสมัย
 เหมือนเดิม พ่อเคร่งระเบียบผู้หาเรื่องบ่นได้ไม่รู้จบ ยักษ์เพิ่งอายุ
 ยี่สิบต้นๆ ยังอยากท่องเที่ยว ดูโลกที่สวยงามและแสนรื่นวย
 ไปนี้ให้หน้าใจมากกว่าใช้ชีวิตอย่างคนมีพันธะ

ตอนที่สะบัดหัวไล่เรื่องน่าเบื่อก็เห็นคู่อริลอบมองอยู่
 แฉงรีบงุดหน้าหลบ ทหารบ้านไร่เห็นแก้มบวมตุ่ยเป็นผลท้อของ
 อีกฝ่ายก็คลายโกรธ ยักษ์เดินกระย่องกระแย่งตามจังหวะทกล้อ
 ที่โคลงไปมาเข้าไปหา

“เป็นไงบ้างวะแฉะ”

“แฉะ?” ไอ้แก่งหน้าเหวอ

“แกชื่อแฉะไม่ใช่หรอ”

“แฉะบ๊ออะไรของมึงวะ กูชื่อแฉ่งไว้ย!”

“อ้าว โหสิวะ จำผิด แฉ่งก็แฉ่ง เป็นยังไง ดีขึ้นรึยัง
 นีละหน้า อยู่ดีไม่ว่าดี ไปเกะกะระรานคนอื่นเขา กรรมตามสนอง
 ไหมเล่า”

“ไม่ใช่กรรม มึงต่างหากชกกู คอยดูเถอะ งานนี้กูเอา...”
ดาบที่บ้านทวนพูดไม่ทันจบประโยคก็หุบปาก สายตา
คุกคามของคนที่นั่งตรงหน้าจ้องมันเขม็ง
‘สายตาไอ้หอกนี่เหลือกินจริง ๆ ยิ่งกับยักษ์กับมาร’ แฉ่ง
คิด

“มีบุหรีใช่ไหม ขอสักตัวสิ” ยักษ์พูดพลางกระดิกนิ้ว
พลทหารบ้านทวนผู้ซำระบมไปทั้งหน้าทำท่ายุ่งยากใจอยู่
สักพัก ก่อนยอมล้วงบุหรีตราพระจันทร์ออกมา อีกฝ่ายคว้า
ของพอยล์หุ้มกระดาดมาเคาะมือสองสามที ก้นมวนก็ไพล่อก
“ไฟ” ยักษ์ขมุกขมิบพูดไม่เต็มเสียงเพราะบุหรีคาปาก
แฉ่งรู้สึกว้าวุ่นหายม เพื่อนทหารกำลังมองอย่างตั้งคำถาม
ในใจ แต่มันไม่กล้าอึดอด ความรู้สึกเตือนว่าไอ้คนที่นั่งยองๆ
อยู่ตรงหน้าอันตรายยิ่งกว่าไอ้คนเลงหลังเขาคอนั้น มันหิบบไฟแซ็ก
ออกมาจ่อที่ปลายบุหรีแต่โดยดี

“มีเรื่องกับไอ้สิงห์เหร่อ” ยักษ์อัถุนิโคตินเข้าปอดพอดใหญ่
ก่อนถาม

แฉ่งพยักหน้า

“เห็นยังงี้แต่ฉันก็ยุติธรรมนะโว้ย” ทหารหนุ่มพูดต่อ
“ตอนเด็กฝันอยากเป็นทนาย แต่ที่บ้านไม่มีเงินส่งเสียให้เรียน
สูงๆหรอก จำได้ว่าสมัยนั้นบ้านหลังกระจัดเดียว ยิ่งกับเพิง
หมาแหงน มาลืมหาอำปากได้ตอนที่แม่ฉันมีลูกคนที่สามมั้ง ไอ้ฉัน
มันตัวเฮีย เรียนได้ไม่เท่าไรก็ต้องออกมาทำไร่ทำสวน บอก
ตรงๆว่าไม่ใช่ทาง รู้ตัวอีกทีก็มาเป็นทหารซะแล้ว คิดๆดู ฉัน
ก็ไม่ได้หัวดีเหมือนน้องๆ บางทีคงเหมาะจะเป็นทหารมากกว่า

ทนายละนะ ที่พล่ามมาตั้งนานก็ไม่มีอะไรหรอก แค่อยากจะเปิดอกคุยว่าฉันรู้จักไอ้สิงห์ดี มันไม่ใช่คนเกะกะระรานใคร ฉันอยาการู้พวกแกสองคนมีปัญหาอะไรกัน”

แจ้งจำเหตุการณ์วันนั้นได้ไม่ถนัดนัก ภาพรางๆ ในหัวพอเหลือแค่ว่ามันกับพวกอยู่ในงานวัด เดินเตรได้พักหนึ่งสายตา ก็ไปสะดุดกับชายท่าทางยวนบาทาที่ยืนอยู่หน้าคอกซุ้มยิงปืน ลีลายิงปืนจุกน้ำปลาของไอ้สิงห์กระตุกต่อมหมั่นไส้ จึงแสวงไปพลักว่ามันขวางทางเดิน เป็นคนอื่นคงยอมเสี่ยงไม่ยอมเสี่ยง สหบาทา แต่ไอ้หอกนั้นไม่รู้กินดิหมีหัวใจเลื้อมาจากไหนพุ่งเข้าใส่ เสียอย่างนั้น หากมีใจเที่ยงหย่อยก็พอชี้ได้ว่าใครเป็นฝ่ายเริ่ม แต่มันเลยจุดที่จะแอนอกยกมือยอมรับผิด ขึ้นท่าแบบนั้น บรรดาสมุนที่ยืนหัวโตคงกระด้างกระเดื่องในภายหลัง ต้องปฏิเสธและบอความผิดให้อีกฝ่ายจึงพอประคองตำแหน่งหัวโจกต่อไปได้

แต่พอเห็นสายตาคมกริบที่เหมือนจะแทงทะลุไปถึงกัน ลันดานชาวอันธพาลด้วยกัน เรื่องง่าย ๆ อย่างการโกหกพกลม ไอ้แจ้งก็ดันทำไม่ได้

2

เงี้ยวสื่อกับจดหมาย

ค่าย ลาดหญ้าอยู่ห่างจากตัวเมืองราว 18 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณหนึ่งพันไร่แวดล้อมด้วยป่าทึบสลับท่งโล่ง จากทางหลวงเข้าสู่ถนนชนบทเส้นเล็กพาลัดเลี้ยวไปถึงกองอำนวยการ เรือนทหาร, สนามเพลาะ, สนามฝึก และโรงนอนกระจายอยู่โดยรอบบ้านพักนายพันตรีฤทธิ์อยู่ลึกเข้าไปอีกราวกิโลเมตรเศษๆ เป็นบ้านไม้สองชั้นล้อมเหลียง หน้าต่างและประตูสีเมลิติกาแพดัดกันเป็นโรงเรือนใหม่เอี่ยมใช้สำหรับจอดรถบรรทุกสองคัน คันแรกยี่ห้อเพียต 1,500 ซีซี คัมเฟิร์ทสีฟ้าน้ำทะเล รถคู่ใจนายทหารอีกคันเป็นเบนซ์รุ่นทางปลาปี 67 ที่ดูเอาไว้ประดับบารมีมากกว่าขับขี่ใช้สอย

ตอนกลับมาถึง **นางฉลวย** หญิงวัยห้าสิบปลายยี่นลละล้าละล้งอยู่ เธอรับหน้าที่กำกับดูแลสารพัดงานในบ้านผู้พันมาหลายปี ฉลวยเป็นแม่สิบโทจอม อติตทหารคนสนิทของพันตรีฤทธิ์ ยกย่องรู้จักหมั่นอมระยะลิ้นๆ ตอนเกณฑ์ทหารใหม่สำเนียงผู้หมั่นอ่อนยิ่งกว่าไฉ่ฉ่างหลายเท่า สิบโทเป็นคนรูปร่างใหญ่ ผิวกร้านอมแดง ชอบอวดโต วางก้าม แตกต่างจากมารดาบังเกิดเกล้าราวกับคนละสายเลือด นางฉลวยชอบทำตัวให้เล็กเข้าไว้เพื่อไม่ตกเป็นเป้าหมายของใคร ยกย่องได้ว่าวันที่พันตรีฤทธิ์เรียกตัวให้มาเป็นทหารรับใช้ หญิงวัยกลางคนหน้าระทมทุกข์

ยื่นตัวลีบอยู่มุมหนึ่งของบ้าน ตายังบวมเป่งเพราะผ่านการร้องไห้
อย่างสาหัส ลูกชายนางฉลุยเป็นหนึ่งในผู้เคราะห์ร้ายที่ตายตก
ตามไอ้โง่ เสือผีแห่งหุบเขา

“ทำไมเพิ่งกลับเอาป่านนี้” แม่บ้านปราดถึงตัวก็ถาม

“ก็เวลาเดิมนะป้า” ทหารหนุ่มเหลือบมองนาฬิกาบนข้อมือ
“นี่งานที่โรงกระดาษก็ยังไม่เสร็จ คงต้องเข้าไปพรงนื้ออีกวัน ฉัน
เริ่มจะเคืองนิดๆ ละครนะ มาเป็นทหารนี่กว่าจะได้ไปออกรบ กลับ
ต้องมาถางป่าถางพง ทำงานยังกับกุลี นี่ถ้าพ่อฉันรู้เข้าคงหัวเราะ
ฟันร่วง เห็นบไม่เลิกแน่ว่าหนึ่งงานอย่างชาวไร่ไปทำงานอย่าง
ชาวสวน”

“อย่าเพิ่งบ่นอะไรเลยพ่อยักษ์” นางฉลุยแทรก “รีบ
ขึ้นไปหาผู้พันก่อนเถอะ แกนั่งรอเอ็งมาเกือบชั่วโมงแล้ว เห็นว่า
มีเรื่องด่วนจะคุยด้วย”

เรื่องด่วน

ทหารหนุ่มขมวดคิ้วเป็นปม หลายเดือนที่เข้ามาอยู่บ้าน
ผู้พันไม่มีกิจการงานใดทำให้ใจเต้นผิดจังหวะ พันตรีฤทธิ์ให้การ
อุปถัมภ์เป็นอย่างดีเกินระดับค่าเฉลี่ยมาตรฐานทหารรับใช้ทั่วไป
สาเหตุคงเป็นเพราะเคยร่วมภารกิจเสี่ยงภัยมาด้วยกัน หรือไม่
อย่างนั้นก็ใครสักคนที่ถูกชะตาสมัยตะลุดดงทมิฬฝากฝังให้ผู้พัน
ช่วยดูแล

ยักษ์ก้าวยาวเข้าไปในบ้าน อารมณ์เหินเหินน้อยแทนที่
ด้วยอาการลิงโลด ชุ่มคิดว่าเรื่องอะไรเร่งด่วนขนาดคนขึ้นำคาญ
อย่างนายพันตรีหูซึ่รอนานร่วมชั่วโมง แนนอนว่าแอบตั้งเป้า
ให้เป็นข่าวการรับสมัครทหารเกณฑ์พลัดสามหรือสี่เพื่อไปรบกับ

พวกเวียดนาม คนให้คำตอบนั่งสูบบุหรี่เฝ้ายามอยู่ที่โต๊ะรับแขก นานครั้งก็พนคว้นสักที พันตรีฤทธิ์ในวันนั้นดูท่วมซ้นกว่าเมื่อครั้งปีก่อนพอสมควร ทั้งภาพลักษณ์วีรบุรุษห้วยกระโดดอย่างไม่ไยดีทันทีที่ข่าวการปราบไอ้โงะเริ่มซา

นายทหารใหญ่พยักพยเคียดให้ยักษณ์นั่งเก้าอี้ตัวตรงข้าม ก่อนใช้มือข้างที่ยังคิบบุหรี่ยกบรันดิกรอกลงคอ

“กลับมิดคำเชียวนะแก”

ทหารหนุ่มฟังลุ่มเสียงก็พอรู้ว่าน้ำองุ่นหมักที่ผู้พันเพิ่งกระดกเข้าไปไม่ใช่แก้วแรก สีหน้าที่ฉาบด้วยอารมณ์ประหวั่นชอบกล กระทั่งคนจับความรู้สึกไม่เก่งอย่างเขายังรู้

“เห็นบ้างลวยบอกว่านายมีเรื่องจะคุยกับผม”

ผู้พันผุดลุกไปยืนอยู่แถวตู้ไม้มะค่าสีเข้มสูงแคเอว บนนั้นมีเครื่องเล่นแผ่นเสียงที่เพิ่งได้มาจากร้านในดิงเกลย่านวังบูรพา อุปกรณ์ฟังเพลงชนิดนี้ให้เสียงทุ้มกังวาน ชัดเต็มหู ฤทธิ์คือชายวัยกลางคนที่ชอบงานรื่นเริงและเสียงดนตรี เขามักชวนเพื่อนนายทหาร นักการเมืองท้องถิ่นมาสังสรรค์ที่บ้าน แสดงตัวเป็นอารยชนด้วยการเปิดเพลงสากลให้รู้ว่านิยมคิลปินอย่าง คลิฟฟ์ ริชาร์ด, จอห์น เดนเวอร์ หรือเดอะบีเทิลส์ ยักษณ์เดว่านายจะหยิบแผ่นเสียงหนึ่งในสามคิลปินโปรดมาเปิดคลอพร้อมประกาศข่าวในทางร้าย แต่ผู้พันกลับง่วนอยู่กับการหาของบางอย่างในกองเอกสารข้างเครื่องเล่นแผ่นเสียงใหม่เอี่ยม พอพบสิ่งที่หากิโยนมาตรงหน้าพลทหาร เป็นซองกระดาษกับกล่องไม้แกะสลัก

“รวรัดเลยละกัน พักกองรอบนี้แะจะไม่ได้กลับบ้าน”

“ทำไมล่ะครับ”

“ฉันมีงานให้แก้ทำ”

“งานอะไรครับ แบบที่โรงกระดาษรีเปลา ถ้าใช้ผมขอ
ไม่ทำ”

“อย่าอวดดีให้มาก รู้รีเปลาสถานการณ์แถวชายแดน
เป็นยังไง ไ้อ้พวกคอมมิวนิสต์มันฆ่าทหารตายไปกี่ศพแล้ว หรือ
ไ้อ้เด็กปากไม่สิ้นกลิ่นนํ้านมอย่างพวกแกกระสันอยากไปจะกับ
ไ้อ้พวกเวียดกงมันนั้ก นี่มันสงครามของจริงนะโว้ย ฆ่าจริง
ตายจริง ไม่ใช่ที่สำหรับทหารใหม่ปลายแถวหรอก ลำบากชะบ้าง
ว่าที่อยู่สุขสบายอย่างทุกวันนี้เพราะใคร”

ยักษ์ไม้ท่นฟังถึงท้ายประโยค หูอื้อ หัวร้อนฉ่า แต่ใน
ตอนที่กำลังหยดตัวยืนให้สายตาดูอยู่ระดับเดียวกับฝ่ายที่ค่อนข้างอด
นายพันตรีก็ชิงพูดก่อนราวกับรู้

“ดูของในกล่องนั้นสิ”

ทหารหนุ่มเกาหลีหลังค่ออย่างไม่สบอารมณ์นัก ถอนหายใจ
แล้วปลดล็อกฝากล่องออก ภายในมีสร้อยสีดำที่น่าจะทำจากวัตถุ
ที่เป็นเชือก ถักทอเป็นสายยาวหุ้มถึงโคนเครื่องรางสักชนิดที่
ดูคล้ายเขี้ยวหรือเล็บสัตว์ ยักษ์ลูบแก้มสากอย่างใช้ความคิด
ก่อนหยิบขึ้นมาพิจารณา ทว่าพอสัมผัสสนทั่วตัวก็ลุกเกรียว
เขาปล่อยสร้อยเส้นนั้นทิ้งทันที

“ฉันจ้กคนกลับไปที่บ้านรอนั้น” พันตรีว่า

เพียงประโยคเดียว ยักษ์ก็ลำดับเรื่องราวได้ในไม่กี่จิตใจ
ผู้พันแสดงเจตนาละโมบตั้งแต่ตอนตะลุมดด้วยกัน กระทั่งจบ
ภารกิจก็พรวดเฝ้าราคาค่างวดเขี้ยวเสือสมิงอีกหลายหน ครั้นโดน
ปามหนักเข้า คนที่กำลังถูกความโลภเข้าครอบงำจึงปิดปากเงียบ

ยักษ์คิดมาตลอดว่าวัตถุธาตุที่ผู้พันถวิลไม่มีจริงเช่นเดียวกับ
สิ่งมีชีวิตพิสดารนั้น มีหน้าซ้ำเพี้ยนมาที่อิงไ้โง่ดัดยั้งยั้งว่า
ร่างที่ร่วงตกลงไปในหุบเป็นพรานเก่าๆ ไม่ใช่เสือตัวใหญ่

“นายให้คนเข้าไปเอา...เขี้ยวไ้โง่?”

คนถูกถามจับบริณีเพื่อซ่อนอาการอึดอัด

“พวกมันหายไปเกือบสามวันแล้วกลับมาพร้อมกับเขี้ยว
อันนี้ ยืนยันว่าถอนออกมาจากปากเสือผืนนั้น ตอนแรกฉันไม่ค่อย
แน่ใจ ก็ได้ยินเต็มสองหูนี้หว่าไ้พรานนอกรีตถูกยิงตายตกลง
ไปกินเหว ก็สงสัยอยู่เหมือนกันว่าไ้พวกท่านนั้นลักไปตัด
เขี้ยวหมูเขี้ยวหมาที่ไหนมารีเปล่า แต่รู้ไหมไ้ยักษ์ ฉันว่ามันเป็น
เขี้ยวไ้โง่ของจริงแหง ก็ไม่รู้จะอธิบายยังไง เอาเป็นว่าตอนที่
สวมสร้อยเส้นนี้ฉันรู้สึกสะบัดร้อนสะบัดหนาวชอบกล เป็นความ
รู้สึกเดียวกันกับตอนที่พวกเราเผชิญหน้ากับไ้เสือผืนตัวนั้น”

“เสือสมิง...อีกแล้วหรือครับ”

ยักษ์ยิ้มแห้ง อยากหัวเราะไล่คนหูเบาที่ยืนตรงหน้า จน
ปานนี้ความคิดที่ว่าพรานเผ่ารายนั้นเป็นสมิงจำแลงมาก็ยังฝังราก
ลึกในหัวผู้พัน ถึงเขาจะเป็นหนึ่งในพยานร่วมประสบการณ์
ระทึกขวัญในดวงทาบ แต่ก็ยังไม่มีความหลักฐานประจักษ์กับตาว่าคน
กลายเป็นเสือ หรือเสือกลายเป็นคนได้อย่างนิยายสยองขวัญ
เอาเข้าจริงคงมีแต่เจ้าหน้าที่ราชการคนนั้นที่รู้ต้นลึกหนาบง
มากที่สุด แต่ก็อึ้งพะงายไม่คลี่คลายอะไรราวกลีบดอกพิกุลจะร่วง
ซึ่งยักษ์ก็เห็นด้วยกับความคิดนั้น อยากทิ้งความทรงจำเลวร้าย
ในคืนนั้นไปเสีย เพื่อนร่วมกรมของเขาตายไปสอง และคงลืมได้
ถ้าผู้พันไม่ชุดคู้ขึ้นมาคุยพร้อมกับอวดแผลที่แผลงออกเป็นระยะ

“ไอ้เสือผีนั่นมีจริง ฉันเห็นมากับตา” ฤทธิ์ประคองเสียง
“และฉันคิดว่ามันยังไม่ตาย”

“แต่ลุงจำแนใจว่ามันตายไปแล้ว” พลทหารรีบแย้ง

ฤทธิ์เทน้ำสีเข้มที่เหลือก้นแก้วลงคอ พักพิงเปิดไปที่
ซองเอกสารใต้กล่องไม้ สิ่งที่อยู่ในซองกระดาษเป็นภาพถ่ายศพ
ชายวัยกลางคนอายุไล่เลี่ยกับผู้พัน ภาพใบแรกผู้ถ่ายโพสใบหน้า
อืดโรยของศพ แก้มสากเขียวมีเลือดกระเซ็นเประระ ตาเบิกค้าง
ประหนึ่งผ่านการมองสิ่งที่น่าพรั่นสุดขีด ทว่าที่ทำทหารหนุ่มเผลอ
หยุดหายใจไปอืดใหญ่คือรูปถัดๆ ไป ภาพบาดแผลรุนแรงที่ทำให้
เสียชีวิต มันเป็นรอยคล้ายกรงเล็บสัตว์ รอยเลือดเข้มกรังเต็ม
แผ่นอก อีกภาพเป็นบาดแผลบริเวณท้องใกล้กระเพาะปัสสาวะ
ฉีกเหวอะจนเห็นอวัยวะชดหย่นอัดอยู่ภายใน – ทหารหนุ่มเบือนหน้า
หลบ

“แกเห็นรอยบนศพนั้นแล้วคิดยังงี้ละ ส่วนฉันคิดถึง
ไอ้จอม”

ทหารหนุ่มเหลือบมองภาพสลดอีกครั้ง

“นายจะบอกว่าเป็นฝีมือไอ้โง่งนั่นหรือครับ”

คนถูกถามปักใจเชื่อไปแล้วว่าเรื่องนี้เกี่ยวพันกับเสือผิ
ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง มีคำอนุญาตบางแง่ที่ว่าถ้าไอ้โง่งยังไม่ตาย
แสดงว่าสองกะเหรี่ยงที่เขาจ้างเหมาตา แต่บรรยายกาศหวาดสะพรึง
ที่ขอบวณี่เล่า นายทหารเหลือบดูเขียวเลือดในกล่อง อาจเป็นเพราะ
น้ำเมาลงคอหลายแก้ว ฤทธิ์คล้ายจะแว่วยินเสียงคำรามจาก
กันหุบ เขาสูบแพงอก รอยเห่อหนูรู้สึกเจ็บแปลบ

“นั่นแหละงานของแก ถ้าอยากจะพัก ก็ไปหาคำตอบมา

ให้ฉัน”

ผู้พันตัดบทไว้แค่นั้น แต่ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไปคล้าย
นึกอะไรขึ้นได้ เขาส่งของอีกอย่างให้ยักษ์

แสงจันทร์ส่องลอดเข้ามาทางหน้าต่างพร้อมลมอ้าว อากาศปลาย
ฤดูร้อนกับลมของที่ชุ่มฉ่ำทำเอายักษ์ขมตาไม่ลง ถอดเสื้อสะบัด
ไล่ไอร้อนที่รุมรอบตัว สบถพาดพิงถึงโคตรเหง้าคนไม่รู้ดีชั่วอย่าง
ผู้พันไม่หยุดปาก ถึงจุดเดือดก็ระบายอารมณ์โครมใหญ่ตีบใส่
เพียดคัมเพิร์ทสีฟ้าที่จอดอยู่ข้างมุ้ง เป็นการยากเกินจะทำใจ
ได้เร็วว่าแผนพักร้อนที่วางไว้มีแนวโน้มพังครืน ด้วยสัจยจริง
ไม่ได้ระอิดระอาภารกิจเร่งด่วนของผู้พัน อาจจะเป็นเรื่องเดียว
ในรอบหลายเดือนด้วยซ้ำที่ทำให้เอาใจเต้น เพียงแต่ด้วยอุปนิสัย
ตรงไหนเป็นไม้บรรทัด พอโดนใครพลิกกลืนใส่ก็พานหงุดหงิด
ไปเสียทุกอย่าง หลายปีที่ผ่านมาเขาพยายามปกป้องความผืนจาก
การถูกหมิ่นโดยคนเป็นพ่อ มาตอนนี้ยังต้องประคองไม่ให้ฝน
ฝ่อตัวเพราะวัน ๆ มัวแต่รับบททหารรับใช้ – หรือซ้ำผู้พันอย่าง
ที่ไอ้แฉ่งมันเรียก

เขาดำรากับกับหญ้าฆ่ากับมด

ยักษ์ผุดลุกแล้วประโลมใจด้วยบุญที่รื้อหื้อพระจันทร์ที่ยึด
มาจากคู่กรณีเมื่อตอนเย็น เจ้าของบ้านหลังนี้ไม่ชอบกลิ่นใบยา
ราคาถูก แต่ใครจะสน ตอนกำลังจ่อกับมวนบุญที่ ความทรงจำ
ดำมืดก็สว่างโพลงอย่างไม่ตั้งใจ

คืนนั้นเดือนสว่างเหมือนคืนนี้ ผิดแค่ได้ร่วมป่าหนวยะเยือก
ลมกระโชก เสื้อผ้าทุกชิ้นหมาดชื้น กระเพาะบีบตัวทุกครั้ง

วางเท้า บางทีผีวีรบุรุษอาจเข้าสิงจึงทำให้เขากล้าตะลุยดงมืด โดยอาศัยโสตประสาทและสัญชาตญาณนำทาง มาไคร่ครวญ ในภายหลังช่วงระทมสันติ ในตอนเริ่มคิดแสร้งก็ได้ยินเสียงสนั่น จากปืนลั่นกระบอก – อาจเป็นลูกซอง จึงรีบโจนไปตามเสียง ที่ซาลง บริเวณลานดินเกือบจะเป็นทรงกลมที่มีป่าล้อมและลำธาร ไหลผ่านมีคนเฝ้ายกันอยู่ แสงจันทร์เฉลยว่าเป็นนายพันกับอดีต จำปีตรี ทั้งสองทำท่าเลิกลักราวกับเห็นผีตอนที่มองมา จำได้ว่า เขาเหลือบเห็นเงาตะคุ่มยืนอยู่ชายป่าห่างไปอีกฟาก จับเครื่องหน้า ไม่ถนัดเพราะเงาใบกะพ้อพาดทับ แต่สันนิษฐานเอาจากรูปร่าง และชุดที่สวม ฟันธงว่าเป็นเพื่อนทหารจากโพธารามที่หายตัวไป ก้าวย่องแย่งบนแก่งหินอย่างลำบาก ยังไม่พ้นครึ่งทาง อดีต จำทหารตะโกนลั่นพร้อมเล็งปืนมาที่เขา – เป้าคือกบฏ! พยายาม ถ้าม แต่ฝ่ายโน้นก็เอาแต่สู้มั่วถกกันเครียด ไม่ก็อึดใจต่อมา ผู้พันก็ฟูบไป แล้วจำทหารก็ถามเรื่องที่ไม่ควรสนใจในสถานการณ์ ตอนนั้น “พวกมึงรักอะไรมากที่สุดในชีวิต” จำได้ ไอร์รงค์นั้นละ สาธยายอะไรสักอย่างยืดยาวเข้าใจยากแต่ไม่ปฏิเสธว่าฟังดูดี ผิดกับคำตอบของเขาสั้นห้วนแค่มิ่กี้คำ ทว่าลูกซองในมือจำ กลับลั่นโป้งใส่คนที่เข้าใจว่าคือไอร์รงค์ลั่นทั้งยืน แล้วจากนิยาย ก็เกิดขึ้นจริงกลางป่าเขา เงาตะคุ่มที่เคยยืนสองขาพอยหัดตัว อีกครั้งกลับเป็นสี!

นั่นคือภาพเดียวที่มีน้ำหนักพอให้คิดว่าสิ่งลึกลับอาจมี อยู่จริงทั้งที่ไม่เคยเชื่อ

“คิดอะไรของกูวะเนี่ย”

ตอนสะบัดหัวไล่เรื่องฟุ้งซ่าน นาฬิกาพรายน้ำแจ้งว่าใกล้ถึง